

Ohlédnutí za řezbářskými sympozii 1986 – 2015

*Vydáno u příležitosti konání
XXX. řezbářského sympozia v Doksech*

Okresní vlastivědné muzeum v České Lípě
Vás zve na návštěvu

7. řezbářského sympozia

spojeného s výstavou prací z minulých ročníků

**Areál penzionu Neptun
ve Sloupu (asi 300 m od hradu)
čtvrtek 11. 6. - sobota 13. 6. 1992**

Vstup volný

Ekoporadna ORSEJ a Vlastivědné muzeum a galerie v České Lípě
pořádají

XXII. Řezbářské sympozium v Doksech

zahrada Památníku K. H. Máchy
6. – 9. září 2007

Pro všechny, co se nebojí dlat, hoblíků, paliček a pilek

Dřevosochaři nám přiblíží dřevo jako jedinečný přírodní materiál, pomohou nám porozumět mu a vyzkoušet si práci s ním

Sympozium pořádá VMG Česká Lípa a Ekoporadna ORSEJ při VMG v České Lípě
Partnerem akce je Městská knihovna v Doksech

V rámci celoročního Putování za vilou Orszajkou – Zastavení 12. „ŘEZBÁŘSKÉ“

rok 2007, plastika Atila Vörös, autor Atila Vörös

XXIII. ŘEZBÁŘSKÉ SYMPOZIUM
v Doksech

zahrada
PAMÁTNÍKU K. H. MÁCHY
4. - 6. 9. 2008

rok 2008, plastika Tomáš Dostál Bosambo, autorka Zuzana Špatzová

XXIV. ŘEZBÁŘSKÉ SYMPOZIUM
v Doksech

zahrada
PAMÁTNÍKU
K. H. MÁCHY
3. - 5. 9. 09

rok 2009, plastika Jaroslav Kunderát, autorka Jana Jakubská

V roce 2005 napsal Martin Patříčný článek do Stolařského magazínu k dvacetiletému výročí party řezbářů. Mám tu čest po deseti letech navázat na Martina a rozšířit jeho vzpomínání ještě o jednu dekádu. Karel Hajn označil skupinu řezbářů, kteří se účastní symposia v Doksech, jako českolipsko-dokské. Je to trefně označení, neboť dokládá, kde setkávání mistrů dlát začalo a kam se později přesunulo.

Jednou z činností Okresního kulturního střediska v České Lípě (činnost od 1. 1. 1971 v Zámecké ul., dnes U Vodního hradu čp. 59) bylo kromě zajišťování kulturního života pro venkov, domovy mládeže a jiná střediska, kontrola repertoárů a kádrování hudebních souborů také vytváření různých zájmových sdružení. V čele OKS v České Lípě byl Zdeněk Flanderka, původním povoláním učitel.

Petr Svoboda a Zdeněk Flanderka předávají v roce 1986 účastnický pamětní list Jaroslavu Rusovi.

Petr Svoboda a Zdeněk Flanderka předávají v roce 1986 účastnický pamětní list Václavu Plechatému.

Podobné instituce existovaly po celé bývalé ČSSR, řadu let podporovaly rozvoj zájmové umělecké činnosti. V 70. letech vznikl například v České Lípě foto kroužek FOKS, kde se scházeli amatérští fotografové. Podobně se sdružovali v klubu neprofesionálních výtvarníků amatérští výtvarní umělci, kteří mohli svoje práce prezentovat na výstavách v Okresním vlastivědném muzeu. V tomto klubu byli také sdruženi v 80. letech i umělci dřevorezbařů z okresu Česká Lípa. Petr Charvát vedl od roku 1987 řezbářský kroužek při pionýrském domě v České Lípě, v muzeu v České Lípě byl od tohoto roku zaměstnán jako restaurátor a patřil také k zakládajícím členům řezbářských symposií. Okresní kulturní středisko v České Lípě uspořádalo dle zpráv v dobovém místním tisku ve dnech 15. - 19. června 1988 v prostorách Okresního vlastivědného muzea druhé pracovní setkání členů amatérské výtvarné skupiny dřevorezby.

Po zániku Okresního kulturního střediska v České Lípě v roce 1989 se umělci řezbářů setkávají každý rok.

Jaroslav Rus z České Lípy oslovil tehdejšího ředitele OVM v České Lípě Petra Svobodu a požádal ho, zda by muzeum vzalo organizování řezbářských symposií pod svá křídla. Muzeum tuto aktivitu podpořilo

lo a poskytovalo své zázemí řezbářům od roku 1986 až do roku 1993, od roku 1994 pak na svojí pobočce v Památníku K. H. Máchy v Doksech. Většinou se tvořilo na muzejní zahradě nebo na dvoře.

Karel Hajn vzpomíná na souvislosti týkající se zrodu báječné party lidí zabývajících se řezbářstvím, dřevo-sochařstvím a výtvarným uměním:

„Na počátku byla slova - dřevo, řezba, dláta, palice a přirozená lidská touha po přátelství a sdružování se kolem společného zájmu. Samozřejmě nesměl chybět člověk, který byl ochoten se tomu věnovat (Jaroslav Rus) a nezbytné zázemí a hmotná pomoc (Okresní vlastivědné muzeum v České Lípě). Vznikl a postupně silil a narůstal živý a životaschopný organismus, jemuž je letos již třicet let. S malými časovými odstupy přibývali noví členové řezbářského spolčenství. Zásahu na tom měla média a vstřícnost OVM v České Lípě a jednotlivých členů rodící se skupiny, kteří zvali další adepty. V roce 1989 se o této činnosti dozvěděl mladý voják Honza Květoň z Rožmitálu pod Třemšínem a v tomto roce mě pozval na setkání Vašek Plechatý.

Na předvánoční schůzce se objevil Standa Pokorný z Berouna s moc pěknými madonkami a od té doby se stal kmenovým členem skupiny. Já jsem zase přizval turnovského Honzu Vybírala, který se mohutně rozmáchoval půjčenou teslicí, čímž ohrožoval životy ostatních, hlavně vlastníka oně ostré zbraně Standy Pokorného, ale našťástí se vše obešlo bez úrazu. V té době se také objevil nesměle vyhlížející pan Jiří Čučman, z něhož se sice postupně počal klubat všeznající mistr světa, ale jeho dobrota, srdečnost a kamarádskost převažovala a až do konce života se stal trvalým účastníkem symposií.“

ROK 1986 – 1989

První symposium dřevorezbařů se konalo na zahradě muzea ve dnech 20. 6. - 22. 6. 1986.

Mezi hosty byli Václav Plechatý a Zdeněk Vilém z Liberce. Z místních řezbářů to byl Jaroslav Rus, Petr Charvát, Bohdan Pudlač, Petr Jelínek a Jaroslav Voldřich.

*zleva: Jaroslav Rus, Petr Charvát, Václav Plechatý, Bohdan Pudlač, Břěta Drábek, Zdeněk Vilém, Petr Jelínek, Jaroslav Voldřich
Českolipský nástup, 3. 7. 1986*

V září téhož roku se uskutečnila v muzeu v rámci výstavy neprofesionálních výtvarníků také výstava řezbářských prací.

Celou osmou pětiletku probíhala v OVM v České Lípě rozsáhlá rekonstrukce hlavní budovy, ambitu i zahrady mezi muzeem a budoucím kulturním domem Crystal. Celá rekonstrukce začala výměnou střešní krytiny, šindel měla mít garantovanou životnost minimálně 40 let. Byla vyrobena nová střešní okna, v září byly hotovy omítky na části ambitu, kapli a vnitřní části Rajskeho dvora. Svaté schody byly obloženy dubovým obkladem. Započalo se stavbou amfiteátru.

(Českolipský nástup 13. 7. 1989)

(Střecha měla vydržet do roku 2029, skutečnost byla jiná. V září 2015 byla dokončena celková výměna šindelové krytiny na celém objektu kláštera za původní tašky-bobrovky).

Plastika od Jaroslava Rusa na společné výstavě neprofesionálních výtvarníků v ambitu muzea v České Lípě v roce 1986.

Karel Hajn (1989)

*Před novými okny v ambitu (1989)
zleva: Petr Charvát, Jan Květoň, Karel Hajn,
Jaroslav Rus (1944-1992), Václav Plechatý, Petr Jelínek,
Stanislav Quirenz (také výtečný dráteník, dnes již nežije).*

Stanislav Quirenz (1989)

ROK 1990

V roce 1990 se konal na zahradě muzea 5. ročník symposia. Řezbáři se scházeli každoročně nejen při symposiích, ale také každé dva měsíce na pravidelných schůzkách.

Poprvé přijíždí sochat do České Lípy Standa Pokorný, Miroslav Nosek a František Petrány.

ROK 1990

Poprvé se zúčastnila řezbářského setkání v Okresním vlastivědném muzeu v České Lípě v roce 1991 Regina Šišmišová, která se věnuje ve volných chvílích hlavně svému koníčku – malbě.

ROK 1991

Některé ročníky měly mezinárodní účast. Jedním z účastníků byl v roce 1991 Jugoslávec Sreten Vasiljevič, mezi kamarády zvaný Chipik.

Zleva: Jiří Čučman, Míla Švec, Standa Pokorný, František Hroch, Jan Květoň, Bronislav Fridrich, Václav Plechatý, Miroslav Nosek a za nápisem Jaroslav Rus, Regina Šišmišová a Sreten Vasiljevič

Zleva: Jarda Rus, Standa Pokorný, Petr Charvát, Honza Květoň, Bronislav Fridrich, Bohdan Pudlač, Mirek Nosek alias Jazzman, Regina Šišmišová, Jiří Čučman, Vašek Plechatý, Franta Hroch. Za Jiřím Čučmanem stojí Olda Veselý.

V muzeu v prostorách ambitu se v tomto roce uskutečnila rozsáhlá výstava o svaté Zdislavě.

Na traktoru: Bronislav Fridrich, Jiří Čučman, Miroslav Nosek, Regina Šišmišová, Vasiljevič Sreten, Jaroslav Rus, Jan Květoň, Václav Plechatý
Dole: Míla Švec, František Hroch, Stanislav Pokorný

Oldřich Veselý se zhostil fotodokumentace 6. ročníku symposia a pro každého účastníka vyrobil vázanou knížku.

Vlevo Jaroslav Rus, vpravo liberecký fotograf Olda Veselý

Miroslav Nosek a Václav Plechatý

Foto vpravo dole: Regina Šišmišová, v pozadí Jan Květoň

„Podle pilin se pozná, kdo byl pilný.“
Václav Plechatý s naloženým kolečkem odpadu

ROK 1992 11. - 13. 6. SLOUP V ČECHÁCH

V roce 1992 přijel na setkání ve Sloupu Martin Patříčný z Debrna u Kralup, jehož láska ke dřevu a k lidem kolem dřeva přispěla k rozvoji řezbářské party. Martin byl v té době již známým výtvarníkem, a ačkoli

se setkání aktivně řezbářsky nezúčastňoval, často se aspoň na den přijel podívat, popovídat si a zazpívat s ostatními. Ubytování bylo zajištěno v penzionu Neptun. Do Sloupu pozval řezbáře Martina Patříčného Jaroslav Rus a Karel Hajn.

Miroslav Nosek

Plastika
Petra Jelínka

Karel Hajn

ROK 1993

Celý týden tvořili v červnu řezbáři během VIII. řezbářského sympozia, které bylo věnované Jaroslavu Rusovi.

Ubytování pro řezbáře bylo zajištěno v kempu v nedaleké Dubici.

Stanislav Pokorný, Petr Svoboda, Jan Květoň a Karel Hajn na klášterní zahradě před vinárnou

Mila Švec, Bohdan Pudlač a Jiří Čučman při práci

Když přšelo, pracovalo se na půdě muzea.

OD ROKU 1994 SE SYMPOZIUM KONÁ V DOKSECH

V době, kdy na březích Máchova jezera utichá turistický ruch a se sezónou se tak loučí i Památník Karla Hynka Máchy, přijíždí na své 9. setkání poprvé do poklidného městečka skupina dřevo-sochařů z různých koutů Čech.

Na více než 20 let se stal Památník K. H. Máchy a přilehlá zahrada místem tvůrčí práce i odpočinku. Výhodou je možnost ubytování, které poskytuje v 1. poschodí nejstarší dochovaná roubená budova v Doksech.

13. - 17. 6. 1995 - X. SYMPOZIUM PRVNÍ DEKÁDA SPOLEČNÝCH SETKÁVÁNÍ ŘEZBÁŘŮ

12. 6. - 16. 6. 1996

Karel Hajn byl iniciátorem setkávání řezbářů v Turnově a vzpomíná na jejich začátek:

„Od roku 1996 se díky iniciativě Honzy Vybírala začala konat setkání dvakrát v roce. Domluvil jsem se s paní ředitelkou MČR v Turnově PhDr. Vladimírou Jakouběovou na možnosti konání akcí pod hlavičkou muzea, v jeho prostorách a s jeho podporou. První rok se sympozium konalo v září na dvoře a na zahradě Dlaskova statku, kde byli řezbáři i ubytováni. Muzeum zajistilo materiál k tvorbě a stanové přístřešky pro práci při nepříznivém počasí. V dalších letech jsem organizoval sympozia ve spolupráci s oběma muzei. Byly prohozeny termíny konání. Jarní setkání se uskutečňovala v Turnově či Dolánkách, podzimní v Památníku KHM v Doksech. Zpočátku byly v turnovském muzeu organizovány výstavy prací z předchozích ročníků, na něž navazovaly výstavy v knihovně v Doksech.“

Do Turnova jezdili totiž lidé co do České Lípy, ale byli přijímáni i noví zájemci, kteří se podzimních setkání v Doksech zúčastňovali jen občas nebo vůbec. Byli to například Iveta Sádecká, Vlasta Branda, Vlád'a Janata. Patřili však samozřejmě do společné party, a když jsem pozval do Doks Ivan Šmída (Dědka), který byl velice zručný v práci s motorovou pilou a uspořádal v roce 1999 sympozium v Harrachově, rozrostla se skupina ještě o další členy. Někteří se časem zabývali převážně dřevo-socháním řetězovými pilami (Ivan Šmíd, Honza Švadlenka, Michal Sýkora, Tibor Matúz, Karel Hajn) a jezdili řezat na sympozia po republice i do zahraničí. Díky Ivanu Šmídovi a Tomáši Bosambovi se uskutečnily nejméně tři vánoční výstavy v divadle Na Fidlovače.

Turnovsko-dolánecká sympozia probíhala 18 let, odehrávala se buď na zahradě muzea, nebo v Dlaskově statku, kde se dalo i spát, později bylo ubytování v bývalé dolánecké škole, ale škola přešla do rukou soukromé společnosti a tím padla možnost ubytování a zřejmě tím skončila i sympozia pořádaná pod hlavičkou a s podporou Muzea Českého ráje v Turnově.“

Míla Švec

Tibor Matúž

Václav Plechatý

Zahrada Památníku K. H. Máchy ožila dřevěnými postavami.

Čím dál vzácnější jsou a budou věci udělané rukama.
Od poraženého kmene až k míse či sošce ide cesta dotýkání a hlazení.
Po celý život se dotýkáme dřeva.

Martin Patříčný: Dřevo krásných stromů

26. - 28. 9. 1997

Společné setkání v Doksech neslo magickou třináctku, neboť se konal už XIII. ročník řezbářského symposia. Dokladem toho je i níže vyfotografovaný plakát.

Luděk Roubíček, liberecký antikvář, výtvarník a recesista

ZÁŘÍ 1999

Hostem 14. setkání byl Jiří Kouba z Liberce (třetí zleva).

26. - 28. 9. 1998

Velká společná výstava v Kamenickém Šenově přivedla do Doks v roce 1988 mezi partu řezbářů Jardu Kundráta. Kmotrem při jeho přijímání byl Martin Patříčný.

Mila Švec

Zleva: Václav Plechatý, Karel Hajn a ředitel Vlastivědného muzea a galerie v České Lípě Zdeněk Vitáček

Chceš-li se dozvědět něco o borovici, zajdi si k ní,
ponech však doma své předsudky.
Jinak je budeš vnucovat a ničemu se nenaučíš.

Bašó

14. - 17. 9. 2000

Od roku 2000 začal jezdit s partou umělců do Doks Tomáš Dostál Bosambo, kterého přivedl do party Martin Patříčný. V tomto roce se Tomáš také zúčastnil akce Martina Patříčného – řezání v pražském Národním muzeu.

Kytarista Štěpán Rak na slavnostní vernisáži na zahradě dokské městské knihovny

Sedící zleva: pan Nápravník, místostarosta M. Ottomanský s manželkou stojící zprava: ředitel Vlastivědného muzea a galerie v České Lípě Zdeněk Vitáček, řezbář Karel Hajn a Martin Patříčný

Žen, věnujících se řezbařině, je málo. Jednou z účastnic byla Iveta Sádecká, učitelka uměleckých řemesel na ZŠ a SŠ waldorfské v Semilech. Slavnostní zahájení doprovodil v podvečerních hodinách svým koncertem Štěpán Rak.

Starosta Města Doksy Ing. Bohuslav Schwab a zástupci firmy Rekufof, s.r.o., manželé Nápravníkoví byli příznivci řezbářských symposií a podporovali je také finančně.

V Městské knihovně v Doksech se uskutečnila od 11. 8. do 17. 9. 2000 výstava soch a plastik zhotovených během předchozích symposií.

Sedící zleva: starosta Doks Bohuslav Schwab a manželé Nápravníkoví, kteří symposia a kulturní vystoupení několik let finančně podporovali.

Stromy jsou básně,
které země píše do nebe.

Ch. Fibrin

Výstava v Malé galerii Městské knihovny Doksy

Výstava v Malé galerii Městské knihovny Doksy

6. - 8. 9. 2001

Od 10. srpna do 8. září byla v prostorách Městské knihovny v Doksech výstava Umění řezbářů, na níž byly vystaveny práce řezbářů z minulých ročníků. Součástí výstavy byla i anketa návštěvníků o nejlepší plastiku z jejich pohledu.

Standa Pokorný přebírá od ředitele muzea v České Lípě Ing. Zdeňka Vitáčka ocenění za umístění v anketě návštěvníků výstavy za nepřítomného Jana Švadlenku.

Foto vpravo: V roce 2001 poprvé tvořili sochaři v zámeckém parku v Doksech velké dřevěné plastiky pomocí motorových pil.

14. - 17. 9. 2000

Čtyři klauni – Jarda Kundrát a Vašek Plechatý se svými dětmi

Ve Vlastivědném muzeu a galerii v České Lípě se uskutečnila ve dnech 11. 7. - 27. 9. 2002 velká výstava Karla Hajna nazvaná Umění řezbářů.

18. - 20. 9. 2003

Tvořit do Doks jezdí od roku 2003 Miloslav Šimek. V Městské knihovně v Doksech byla uspořádána ve dnech 22. 7. - 20. 9. výstava Krása v dřevu zakletá.

Josef Kotranyi a Karel Hajn v rozhovoru s Renatou Mauserovou

Sladká tečka v podobě řezbářského dortu

Foto vlevo: Řezbáři na sympoziu v roce 2003

2. - 4. 9. 2004

XIX. řezbářské sympozium na zahradě K. H. Máchy v Doksech se konalo ve slunečných dnech od 2. 9. do 4. 9. 2004.

Od začátku prázdnin představili řezbáři svá díla na výstavě Umění řezbářů v Městské knihovně v Doksech. Návštěvníci výstavy rozhodli svými hlasy o třech vítězných dílech, která se veřejnosti nejvíce líbila. Předání cen oceněným řezbářům proběhlo 3. září během večera slavnostního zahájení Euro her v Doksech.

Vítězné ankety přebírají ceny.

8. - 10. 9. 2005

12. 7. - 9. 9. 2005 byla uspořádána v Městské knihovně v Doksech výstava řezbářských prací z minulých ročníků. Jako v předchozích letech, tak i letos vybírali diváci „své“ umělecké dílo a dávali mu svůj hlas. Na 1. místě se umístil Jan Viktora a jeho Krása přírody, 2. v pořadí byl František Petraný - plastika Pocity a na 3. místě se umístil Zdeněk Vilém s dílem Petrolejka – Rozhledna – Maják.

V roce 2005 se do práce se dřevem zapojili v Doksech Rolf Laven z Vídně, Bert Becker z Drážďan a Volker Beyer z Langenau (účast organizoval Rolf Buettner z Volkshochschule z Oederanu).

Zdeněk Vilém přebírá v hostinci Na Potůčku z rukou ředitele muzea v České Lípě Ing. Z. Vítáčka ocenění za umístění v anketě návštěvníků výstavy o nejlibivější plastiku.

Zleva: Volker Beyer s přítelkyní, dále Karel Hajn, Václav Plechatý, František Petraný, Jiří Novák, Stanislav Pokorný, Zdeněk Vilém, Jan Viktora, Jan Květoň, Míla Švec, Bosambo, Tibor Matúz, Jaroslav Kundrát, dole leží Bert Becker, vedle něho klečí Miloš Šimek.

7. - 9. 9. 2006 - XX. ROČNÍK SYMPOZIA

I v letošním roce byly vyhlášeny výsledky ankety o divácky nejúspěšnější řezbářské dílo z výstavy Krása dřeva, která byla k vidění přes celé léto v dokské knihovně.

Starosta Doks Bc. Zdeněk Krenický odměnil tři nejúspěšnější mistry řezbáře věcnými dary. Na fotografii přebírá ocenění Mila Švec.

Tomáš Dostál Bosambo při práci

Václav Plechatý, Regina Šišmišová a František Petranyi

Stanislav Pokorný a Martin Patřičný

Jarda Kunderát, Miloš Šimek, Tibor Matúz, František Petranyi, Jan Květoň, Jan Viktora, Václav Plechatý, Bosambo, Standa Pokorný

6. - 9. 9. 2007

Bosambo, Jiří Novák, Karel Hajn, (Bosambova laminátová tchyně), Mila Švec, František Petranyi, Petr Jelínek, Jan Květoň, Václav Plechatý, Standa Pokorný

Petr Jelínek a Stanislav Pokorný

Zleva: Václav Plechatý, Standa Pokorný, Jan Viktora, Karel Hajn, Filip Kubeš, Bosambo, František Petranyi, Tibor Matúz, Zdeněk Vilém, vpředu sedí Jarda Kunderát.

3. - 5. 9. 2009

*Zleva: Jaroslav Kunderát, Jaromír Dědek (poprvé na sympoziu), Tibor Matúz, František Petranyi, Jan Viktora, Jan Květoň, Standa Pokorný
Vpředu: Václav Plechatý, Bosambo*

4. - 6. 9. 2008

Na XXIII. ročníku předává Jarda Kunderát své umění mladým.

8. - 12. 9. 2010

Máchův památník v Doksech od středy do neděle hostil dvacátý pátý ročník Dřevořezání v Doksech. Původně se zde mělo setkat třináct řezbářů. Přijelo jich ale pouze jedenáct, protože dva mistři dláta z Chrástavy a Raspenavy přišli o svá náčiní i část svých výtvorů během srpnových povodní. Rok 2010 byl celostátně vyhlášen rokem K. H. Máchy. Kde jinde

by měli umělci tvořit imaginární portréty básníka než na zahradě památníku, nesoucího jméno velkého básníka romantismu. Vrchol sympozia proběhl v sobotu od čtyř hodin odpoledne, kdy byly dřevěné sochy a reliéfy s máchovskou tematikou pokřtěny vodou z Máchova jezera a posléze byly předány představitelům Svazku obcí Máchův kraj.

*Fota vpravo: starosta Kravař Vít Vomáčka křtí plastiky vodou z Máchova jezera.
Plastiky s máchovskou tematikou*

Zleva: Martin Patříčný, Karel Hajn, Oto Melter (poprvé na sympoziu v Doksech), Bosambo, Václav Plechatý, Jaroslav Kundrát, Vlasta Branda, Zdeněk Vilém, Tibor Matúz, pod ním Vláda Janata, Jan Květoň, František Petranyi, Jan Viktora, Míla Švec, Jaromír Dědek, Jiří Novák, Pavel Otřísal, Standa Pokorný, Petr Jelínek

6. - 8. 9. 2012

Hostem XXVII. setkání byl Josef Zedník z Olešné, poprvé se účastnil Vladimír Janata.

7. - 10. 9. 2011

Rok 2011 byl vyhlášen Mezinárodním rokem lesů. Řezbářské sympoziu bylo podpořeno z projektu z Fondu malých projektů prostřednictvím Euroregionu Nisa. Partnerem bylo německé město Oybin, Město Doksy a Sdružení Českolipsko.

Zleva: Zdeněk Vilém, Standa Pokorný a Karel Hajn připijejí za zdraví lesním skřítkům, kteří byli vyřezáni k Mezinárodnímu dnu lesů a umístěni do lesoparku Masarykovy sady v Doksech.

Jaromír Dědek za svým pracovním stolem

Foto vlevo: V rámci Mezinárodního roku lesů byla uspořádána v několika německých a českých městech výstava soch Zdeňka Viléma.

Zleva: Eva Burešová, Standa Pokorný, Vlastimil Branda, Josef Zedník, Karel Hajn, Tomáš Bosambo, František Petranyi, Oto Melter, Zdeněk Vilém, Pavel Otřisal, Daniela-Karkulka Haštabová (symposia se zúčastnila poprvé), Miloš Šimek, Jarda Kundera, sedící Václav Plechatý a Jan Květoň

Václav Plechatý a František Petranyi

4. - 7. 9. 2013 XXVIII. DŘEVOŘEZÁNÍ A FRANCOUZSKÉ ROZMANITOSTI

Francouzské rozmanitosti
a XXVIII. tradiční řezbářské
symposium v Doksech

Vážení mistři řezbářů, příznivci umění a všichni,
kteří máte rádi řemeslo, umění a sladkou Francii,
srdečně Vás zveme na
XXVIII. řezbářské symposium a společné tvoření
4. 9. – 7. 9. 2013
9.00 - 12.00, 14.00 - 18.00
otevřená dřevo-sochařská dílna na zahradě
Památníku Karla Hynka Máchy v Doksech

Poládá: VMG v České Lípě, MĚKS a Město Doksy, podpořeno dotačním fondem Libereckého kraje -
Kulturní aktivity v Libereckém kraji a dotaci města Doksy

Program:

Sobota 7. září
Den francouzské kultury v Doksech
10.00 - 12.00
• turnaj v petanque
14.00
• odpolední program zahájí
starostka města Doksy Eva Burešová,
ředitel VMG v České Lípě Zdeněk Vitáček,
Alain Nyffenegger a radní pro kulturní dědictví města
Mions Geneviève Nyffenegger
• otevření výstavy kreseb Honoré Daumiera
• vyhodnocení soutěže v petanque
• okénko do francouzské kuchyně -
ochutnávka tradičních francouzských pokrmů
• ukázka výroby pemíku tlačeného z forem
15.00
• Výměna Napoleona / Divadýlko na dlani z Mladé Boleslavi
17.00
• Já, Francois Villon / Divadýlko na dlani z Mladé Boleslavi

Vyobrazení "Dáma v klobouku" plastika Vladimíra Janoty www.museumci.cz

Zahrada Památníku K. H. Máchy v Doksech patřila již od středy mistrům řezbářského řemesla. Rok 2013 byl vyhlášen MK ČR Rokem francouzské kultury a VMG v České Lípě se do něho zapojilo a uspořádalo řezbářské symposium ve francouzském stylu. To, že jsou Francouzi družní a přátelští, jsme se mohli přesvědčit během turnaje v petanque. Odpolední program na zahradě Památníku zahájila starostka města Doksy Eva Burešová, ředitel VMG v České Lípě Zdeněk Vitáček, Alain Nyffenegger a Geneviève Nyffenegger, radní pro kulturní dědictví města Mions.

Okénko do francouzské gastronomie potěšilo všechny gurmány. Výtečná kuchyně Soni Zikové nenechala nikoho na pochybách o rozmanitosti francouzské kuchyně. Během odpoledne si návštěvníci vyzkoušeli výrobu pemíků tlačeného do forem, které během symposia vytvořili řezbáři. Odpoledne zavítal mezi návštěvníky sám Napoleon Bonaparte a Francois Villon v představení Divadýlka na dlani z Mladé Boleslavi.

Josef Kotrányi

Turnaj v petanque na Lipovém náměstí v Doksech

Účastníci turnaje v petanque

Zleva stojící: Standa Pokorný, Václav Plechatý, Josef Kotrányi, Bo-sambo, František Petranyi, Jan Květoň, Jaromír Dědek, Ota Melter, Jan Viktora, Pavel Otřísal
Klečící a sedící: J. Piňha, Jarda Kundrát, Eva Burešová, Zdeněk Vilém, Vlastimil Branda, Jaruška Dolečková

Zleva: Zdeněk Vítáček, ředitel Vlastivědného muzea a galerie v České Lípě, Eva Burešová, starostka města Doksy, a francouzští hosté

Každý kus prkna, každá dýha, fošna nebo pařez jsou části životopisu stromu a ten záznam o životě je tak teplý, blízký a krásný, že až začínáme myslet na to, co nás převyšuje.

Martin Paříčný

3. - 7. ZÁŘÍ 2014

Ve dnech 3. - 7. září 2014 se konal na zahradě Památníku Karla Hynka Máchy v Doksech XXIX. ročník řezbářsko-sochařského symposia.

Českolipské muzeum představilo během školního roku základním školám Libereckého kraje ODBORNÉ PROFESE A TRADIČNÍ ŘEMESLA pro žáky 7. a 8. tříd. Během dopoledne v sobotu 6. září si mohli žáci základní školy voliči si budoucí povolání vyzkoušet pod odborným dohledem

profesi řezbáře. Zahrada Památníku KHM se tak stala místem odborné výuky a otevřenou pracovní dílnou.

„V roce 2014 na jaře se řezbářská parta sešla v Jizerských horách a letos využila pohostinství a přízeň VMG v České Lípě a Památníku Karla Hynka Máchy ... s nadějí, že kruh se neuzavírá a bude i nadále pokračovat,“ vyslovuje své přání Karel Hajn.

9. - 13. 9. 2015 XXX. JUBILEJNÍ ROČNÍK ŘEZBÁŘSKÉHO SYMPOZIA

Řezbářské sympozium je v roce 2015 pořádáno v rámci projektu Kulturní aktivity v Libereckém kraji. Vzhledem k tomu, že se jedná o jubilejní ročník sympozia, je akce rozdělena na dvě části, jedna se uskutečnila v květnu a druhá se bude konat v září. V rámci tohoto sympozia budou mistři řezbáři tvořit sochy, které budou darovány organizátoru akce a zůstanou jako stálá výstava v Památníku K. H. Máchy v Doksech.

*Pavel Otřisal se zvědavým návštěvníkem sympozia
Co je asi vespod ukryto?*

Tomáš Dostál Bosambo při práci

VLASTIVĚDNÉ MUZEUM A GALERIE V ČESKÉ LÍPĚ
PPRŮPĚVKOVÁ ORGANIZACE LIBERECKÉHO KRAJE
A MĚSTO DOKSY
pořádají

XXX. TRADIČNÍ ŘEZBÁŘSKÉ SYMPOZIUM V DOKSECH

9. 9. – 13. 9. 2015
zahradu Památníku Karla Hynka Máchy v Doksech

Vážení mistři řezbáři, příznivci umění a všichni, kteří máte rádi řemeslo a umění,
srdečně Vás zveme na zahradu Památníku K. H. Máchy do otevřené dřevo-sochařské dílny (9 - 12 a 14 - 18 hodin)
a na společné posezení v sobotu 12. září od 18 hodin.
Pro návštěvníky, kteří sem přijdou v retro oblečení 80. a 90. let minulého století, je připraven malý dárek.

Pořádá: Vlastivědné muzeum a galerie v České Lípě, partnerem projektu je Svazek obcí Máchův kraj, Město Doksy a MĚKS Doksy.
Akce se koná v rámci udržitelnosti projektu S Máchou za Máchou po Máchově kraji.

Big Snailbar - Petr Charvát (1994)

Akce je podpořena dotací Města Doksy
www.muzeumcl.cz • www.doksy.com

Také v zámeckém parku bylo sympozium přístupné pro veřejnost.

ZÁVĚR

Poděkování patří všem, kteří zavzpomínali a pomohli dát dohromady historii jednoho spolku uměleckých řezbářů, kamarádů a fajn chlapů. Fotografie ze svých archivů poskytli: Tomáš Bosambo, Petr Charvát, Standa Pokorný, Václav Plechatý, Karel Hajn, Martin Patričíný, Míla Švec, Regina Šišmišová, Oldřich Veselý.

Řezbářská sympozia jsou řadu let podporována Městem Doksy. Vlastivědné muzeum v České Lípě spolupracuje na jejich přípravě s Městským kulturním střediskem v Doksech. I za to patří všem zúčastněným organizacím poděkování. Řezbářská sympozia byla často součástí větších projektů organizovaných Městem Doksy, např. projekt S Máchou za Máchou po Máchově kraji nebo Mezinárodní rok lesů.

ZE ŽIVOTA ŘEZBÁŘŮ ANEB CO O SOBĚ PROZRADILI

Tomáš „Bosambo“ Dostál (1957)

Narodil jsem se v sedmapadesátém. Na přímou cestu ke dřevu mě navedl dědeček Václav Martinovský, u kterého jsem prožil nejkrásnější část dětství, v Kněžských Dvorech, dnes součásti Českých Budějovic. To byl člověk, který odešel ve čtrnácti letech pěšky z Domažlic do Vídně vyučit se tesařem. Vzdělání mám technické střední, dokonce tři semestry velké strojařiny. Odtamtud jsem utekl podržet národní hospodářství a navrhoval jsem tři roky turbokompresory. Je zjevné, že se z toho ČKD dodnes nevzpamatovalo. Šest let po maturitě jsem zahájil studia na FTVS-UK, která jsem dotáhl k doktorátu. Deset let jsem byl profesionálním trenérem v rychlostní kanoistice. No, a konečně jsem i vyučeným řezbářem.

K sochaření využívám nejrůznější materiály, nejen dřevo, poměrně intenzivně se věnuji také tvorbě soch z písku i ledu, zejména v zahraničí. V roce 2000 mne požádal sochař a řezbář Martin Patříčný o spolupráci na své dřevařské akci v Národním muzeu. Dodnes nevím, jestli jsem uspěl. Pravdou je, že mne doporučil spolku stejně postižených kolegů sdružených pod Vlastivědným muzeem a galerií v České Lípě a od té doby jsem pravidelným účastníkem všech jejich akcí, včetně zářijových dokských setkání.

Vlastimil Branda (1972)

Narodil jsem se v Liberci. Od dětství jsem obdivoval lidi, kteří své řemeslo dokonale ovládají. Při návštěvách hradů a zámků mne fascinovaly precizní výtvořky starých mistrů, kteří si uměli poradit s každým detailem. Uchvátila mě práce se dřevem, proto jsem nastoupil na truhlářské učiliště, kde jsem v roce 1989 získal výuční list. Po vyučení jsem pracoval 9 let v různých truhlářských firmách, kde však nebyla možnost sebe-realizace. Proto jsem se osamostatnil a otevřel si vlastní živnost. Mým koníčkem byla také hudba. Chtěl jsem se naučit hrát na mandolínu a banjo, ale v té době se zde nedal sehnat žádný kvalitní hudební nástroj. To mě donutilo sehnat si plány a postavit si nástroje vlastní. Tak vzniklo v mé dílně banjo a několik mandolín. Z počátku živnosti jsem restauroval starožitný nábytek. Nemaje však žádných speciálních škol byl jsem nucen osvojit si některé staré techniky (např. leštění šelakovou politurou) dlouhodobým zkoušením, sháněním a čtením staré technické literatury, která se dala sehnat pouze v antikvariátech.

Mým „chlebem“ však zůstala truhlářina. Do dnešního dne jsem realizoval spoustu zakázek. Požadavky některých zákazníků mě přivedly k potřebě zakoupit řezbářské náčiní a zkusit řezbovat. Začalo mě to velmi naplňovat. Mám tak možnost svými výtvořky vyjádřit i pocity slovy nepopsatelné.

Jaromír Dědek (1960)

Žiji a tvořím v Blatcích. Původní profesí jsem stavař. Lásky ke dřevu zvítězila natolik, že se s ním od roku 2007 potýkám jako se zaměstnáním. Stromy mají duši, stejně jako vše živé, co nás obklopuje. I když zemřou zůstává v nich krásná čistá energie a o tu se chci podělit. Moje tvorba vychází především z přírody. Blízká je mi také mystika. Řezbaření pojmám jako celek, takže se nevyhýbám žádné z jeho částí (plastiky, sochy, sošky, šperky, užitkové předměty). Mimo řezba-

ření, sochám občas do pískovce, dělám ochotnický divadlo, maluji, skládám verše a zabývám se esoterikou.

Symposia se účastním od roku 2009. V současné době se převážně věnuji dřevosochání. Jezdím po celé republice, i do sousedních států. Zabývám se také hrou na didgeridoo – australský domorodý nástroj.

Karel Hajn (1942)

Karel Hajn se narodil s mimořádnou potřebou tvořit. Přirozená zručnost a technické vzdělání se u něj uplatňovala v mnoha praktických oblastech života. Jak postupně silily umělecké vlivy v rodině a mezi přáteli, silila v něm také touha k výtvarnému vyjadřování. Až když skutečně dozrál k osobní svobodě, začal naplno všechny své vrozené a nabyté vlohy umělecky využívat. Po několika experimentech s jinými materiály zakotvil u svého osudového a nelehkého materiálu – u dřeva. Oslovovalo ho svým přímým vzrůstem, svým směřováním vzhůru k nebesům, svou houževnatostí i strukturou, svou vůní a teplem. Se stále dětským úžasně zjišťoval, jak umí dřevo žít dlouho potom, co ho uřízli, co všechno v sobě skrývá, co nabízí, a vstoupil s ním do nekončícího rozhovoru.

Umělecká práce se dřevem vyžaduje nejen vynaložení značné síly a dovednosti, ale i specifický cit a porozumění. Po dlouhých hodinách hrubého opracování přicházely dlouhé hodiny sladké trýzně s otázkou čemu víc naslouchat, zda své vysněné představě nebo nabídce zakleté v živém kmeni. Rozhovor tedy začíná mnohem dříve, než se nabroušené nářadí poprvé dotkne dřeva. Některé výsledky tohoto dialogu jsou odpovědi, která uspokojuje nejen samotného autora. Zvenčí se tak k němu vrací druhá radost, kterou prožíval spolu s nenahraditelným zážitkem svobody při tvorbě.

O svém muži napsala Hana Hajnová

Karel Hajn se narodil 20. 10. 1942 v Turnově, kde také žije a pracuje. Od roku 1986 představil svou práci na mnoha samostatných a společných výstavách doma i v zahraničí. Jeho díla najdete u více než patnácti soukromých sběratelů v Česku, Německu, Itálii, Kanadě a ve Velké Británii.

Samostatné autorské výstavy

- ☞ Kulturní dům Mladá Boleslav, 1986
- ☞ WZŠ Semily, 1998
- ☞ Divadlo na Fidlovačce Praha, 2001
- ☞ KC Olympia Hrádek nad Nisou, 2001
- ☞ OMČR Turnov, 2002
- ☞ OVM Česká Lípa, 2002
- ☞ Hrad Grabštejn, 2003
- ☞ Blevice, 2008
- ☞ Malé divadlo Liberec, 2010

Dvouautorské výstavy s malíři a fotografy:

Turnov, Vysoké Mýto, Háje n/J, Humprecht, Jablonec n/N.

Desítky společných výstav

- ☞ v Čechách (Mnichovo Hradiště, Mladá Boleslav, Turnov, Semily, Liberec, Jablonec nad Nisou, Česká Lípa, Doksy, Kamenický Šenov, Letohrad, Praha, Desná v Jiz. horách)
- ☞ v Polsku (Muzeum Regionalne Jawor)
- ☞ v Německu (Schlesisches Museum Görlitz)

Daniela Haštabová, zvaná „Karkulka“ (1950)

Narodila jsem se v Praze již před delším časem,

a když jsem vyrostla, šla jsem za svým hlasem, učaroval mi venkov, ale zpět -

- v Jestřebí jsem povila děti pět...

No, a když povyroستly dětičky, a já zas měla čas na své koničky, tak se mi úplnou náhodou dostalo dřevu do rukou.

Ten první koník zakoupený byl u řezbáře a aby se nenučil vyřezala jsem mu kamarády... a propadla řezbařině na celé čáře.

Psal se rok 2005

když první dřevěný koník spatřil svět; a v roce 2012 jsem se osmělila a poprvé se symposia zúčastnila.

Nakonec bych ráda projevila velký dík, že můžu být řezbářského společenství účastník.

Vladimír Janata (1954)

Narodil se 20. 10. 1954 v Jilemnici a od narození bydlí v malé podkrkonošské vesničce Kundratice. Je výtvarník, který tužkou, pastelem, akvarelem, přes různé malířské techniky ztvárňoval své představy o současném světě.

Postupně zdokonalování v technikách i v zachycení tvaru jej postupně připravuje na další etapu jeho umělecké činnosti. Touha zachytit motiv v přírodním materiálu se probudí při návštěvě místního řezbáře. Zvědavost a chuť poznání vlastních schopností jej nutí vyzkoušet svou zručnost v lipovém dřevě. Tento materiál mu nakonec zcela učaruje a stále více svůj volný čas věnuje práci se dřevem než malování.

Díky přátelům a bezpochyby i svou pracovitostí se mu dostává možnost prezentovat svá díla na výstavách. Jeho díla jsou zastoupena i v soukromích sbírkách v ČR, SRN, Belgii, Velké Británii, Holandsku a USA. Deset obrazů tvoří stálou výzdobu kulturního zařízení v Kundratcích. Díky sestřám Tláškalovým, učitelkám jazyků v Mladé Boleslavi, jsou jeho díla umístěna v náhodském gymnáziu, Regionálním muzeu v Náchodě, muzeu Mladoboleslavská v Mladé Boleslavi, v Leteckém muzeu v Praze Kbelských a v Pedagogickém muzeu v Praze.

Díky účasti na „Mezinárodním workshopu Mil-titz 2007 – křížovka sochařství“ se začal zajímat o práci s pískovcem, které se chce i nadále věnovat. Symposia v Doksech se účastní od roku 2012.

Petr Jelínek (1946)

Je mi 69 let (nar. 5. 9. 1946), dřevorezbař se věnuji zhruba od roku 1979. Zúčastnil jsem se několika výstav v rámci okresů Česká Lípa a Ústí nad Labem. Byl jsem také účastníkem prvního až sedmého setkání řezbářů v letech 1986-1992, které se konaly v prostorách českolipského muzea. Před devíti lety jsem onkologicky onemocněl a dalších setkávání jsem se nezúčastňoval. Dřevorezbař se ale stále věnuji a rozšířil jsem svoji tvorbu na sochání do pískovce. V loňském roce jsem zhotovil pískovcový podstavec pro sochu sv. Jana Nepomuckého v Horním Prysku. Šestnáct soch mám vystaveno na zahradě své chalupy v Horním Prysku. Trvalé bydliště mám v Novém Boru, ale na chalupě trávím většinu svého času.

Jan Květoň

Řezbařině se věnuji od roku 1984, intenzivněji až od roku 1987, kdy jsem nastoupil na vojnu. První impulsem byl vyřezávaný nůž od mého strýce, který se mi zničil a chtěl jsem si udělat nový. Když mě uviděl táta, poradil mi, abych si koupil řezbářská dláta. Tenkrát byla sada za 300 Kč, což bylo měsíční kapesné v Masokombinátu Písnice, kde jsem se vyučil fezníkem.

Co se týká výstav, musím začít od začátku. Na vojně jsem sloužil v Horním Dvořišti a jeden večer jsem sledoval Večerník s reportáží o řezbářích z České Lípy. Když jsem se vrátil z vojny v dubnu 1989, vyprávěl jsem o tom sestře Evě, která poté zavolala panu řediteli Petru Svobodovi do Vlastivědného muzea v České Lípě. Pan Svoboda jí řekl, ať přijede a sdělí termín konání sympozia. V červnu 1989 jsem vyrazil na své první sympozium. Po příjezdu k Vlastivědnému muzeu jsem vešel bočním vchodem a potkal Jardu Ruse, kterému jsem řekl: „Já jdu na to řezbářské sympozium,“ a on mi řekl: „Tady si vezmi kus dřeva a řež.“ Vyndal jsem z tašky malý nožík, vzal kus dřeva a šel si k pánům řezbářům sednout. A od té doby jsem začal jezdit na sympozia a vystavovat na nich.

Mezi mé další aktivity patří pojídání sladkostí, četba a velmi lehký a opatrný sport, jako je třeba chůze.

Jaroslav Kundrát (1946)**Řezbářský ateliér MILIJARDA**

Pro řezbáře Jaroslava Kundráta z Prahy byla jeho tvorba milovaným koníčkem a od roku 1989 se mu stala oblíbenou profesí. Svá díla vyřezává ze suchého lipového dřeva, které moří barevnými mořidly a povrch voskuje včelím voskem. V současné době žije v Bukovanech, kde má svůj ateliér MILIJARDA, po domluvě je možné vidět jeho tvorbu, případně jeho samotného při práci.

Prostřednictvím Kundrátových dřevěných figur a reliéfů se ocitáme v kouzelném světě bájných bytostí, čertů, čertic, ježibab, víl, cirkusáků a klaunů. Můžeme se setkat i s bájnými zvířaty, Jonášem a velrybou nebo Ptákem Ohnivákem a liškou Ryškou. Někdy na nás vycení zuby krokodýl domácí, co nikoho nepokouše.

Při příležitosti oslav výročí K. H. Máchy předvedl svou představu o příbězích Máchova Máje. V reliéfu ztvárnil Máchu, který naslouchá múzám a píše básně. Svě dílo nazval „Co to zase píšete?“

V galerii Nad Libušinou lázní v Praze na Vyšehradě měl několik samostatných výstav. Na té poslední se představil souborem reliéfů o Starých pověstech. Předvedl Horymíra na Šemíkovi, Libuši v lázni, Bivoje s kancem, Přemysla jak zahání voly, Dívčí válku a Kouzelníka Žita.

Uskutečnil mnoho samostatných výstav nejen v pražských a regionálních galeriích, ale i v zahraničí. Svá díla předvádí i na výstavních veletrzích v Praze. Na sympozia jezdí pravidelně od roku 1998.

Výstavy v České republice

Vyšehrad, Křižovníků, Dům pánů z Kunštátu a z Poděbrad, Atrium v Praze na Žižkově, Skarabeus, Technické muzeum Praha, Regionální muzeum Jilové u Prahy, Dům Kryštofa z Gendorfu ve Vrchlabí, Galerie Čáslav, Galerie v muzeu v Brandýse nad Labem

Výstavy v zahraničí

Mezinárodní veletrh řemesel v Mnichově, Mezinárodní veletrh ve Štrasburku, L'art Galerie Leber v Rakousku.

Přehled jeho tvorby je možno zhlédnout na www.volny.cz/rezbykundrat

Tibor Matúz (1963)

Narodil jsem se v Lučenci 30. 11. 1963. Vystudoval jsem SPŠCH v Púchově. V roce 1988 jsem se přestěhoval do Čech a v roce 1990 jsem začal řežat s nožem. Později přišla dláta a setkání s řezbáři. Dláta mi nestačila a od roku 2001 si pomáhám motorovou pilou. S dlátky pracuji dál, ačkoli už to není jako dřív.

Oto Melter (1965)

Narozen v roce 1965 v Českém Krumlově. Žije a tvoří v Roztokách u Prahy. Vyrůstal v překrásné přírodě Slovenského ráje a Vysokých Tater, která je spolu se zvířaty a toulkami v okolí Roztok dodnes nevyčerpatelným zdrojem jeho inspirace. Volná tvorba se zaměřuje na reliéf a srdeční záležitosti je i výroba různých užitných předmětů, z nichž nejraději vyrábí pastevecké hole. Sympozia v Doksech se účastní od roku 2010.

Jiří Novák

Moje první práce se dřevem byl menší totem pro místní skauty. Bylo to kolem 70. let minulého století, ale než jsem totem dodělal, byl skaut zase zrušen. Totem mám dodnes na chatě. Vyřezával jsem ho nožem, pilkou, truhlářským dlátem, zkrátka o řezbařině jsem nevěděl nic. Záhy jsem zjistil, jak vypadají řezbářská dláta a začal je shánět. A také lidi, kteří s nimi dělají. Takto vzniklo přátelství s Miloslavem Švecem. Několik dlát jsem si vyrobil sám, jelikož jsem profesí nástrojář. Řezbařina mě začala bavit. Od roku 1972 jsem jeden z prvních členů vznikajícího klubu trampů – řezbářů. KTR pořádal setkání s výstavou, potlachem, a to pokaždé na jiné osadě. V roce 1982 jsem s TO „Jitro“ jednu výstavu pořádal v Podlesí u Horní Police. KTR slaví letos 45 let! A ty začátky už nás pamatuje hodně málo.

S podporou Vlastivědného muzea a galerie v České Lípě a s partou okolo Karla Hajna jsem jezdil hodně dlouho. Dnes již jezdit nemohu a moc mi to chybí. Vždy jsem se těšil na krásné nové řezby, které zase uvidím, a na ty šikovné kluky, s kterými mně bylo tak dobře. Moc rád na to vzpomínám. S touto partou jsme měli u nás v Kamenickém Šenově dvě výstavy, velice hezké a s velkým ohlasem návštěvníků. Do Doks rádi s Milou a „Pécou“ na letošní sympozium přijedeme.

Pavel Otřísal (1956)

Narozen 23. 6. 1956 v Hustopečích u Brna, od roku 2005 žije ve Starých Splavech. K řezbařině ho přivedla pravidelná setkání řezbářů v Doksech. Když viděl, jak jim to jde, přišel mezi řezbáře (v roce 2010) s kusem dřeva a s párem obyčejných dlát a zkusil to také. Časem se vybavil několika řezbářskými dláty a trochu vylepšil techniku. Myslí si, že jednou by mohl být opravdickým řezbářem, i když se zatím stále považuje za řezbáře spíše svátečního. Mezi další koníčky patří toulky přírodou, zahradničení, jízda na kole, hraní na kytaru a na bendžo, malování obrazů.

Martin Patříčný (1955)

Je výtvarníkem – dřevařem, autorem knih a vpravděčem. Narodil se 31. 1. 1955 v Praze. Řemeslu se vyučil soukromě u svého strýce řezbáře a soustružníka dřeva. Prošel několik středních

škola a maturoval na gymnáziu. Za totality pracoval v dělnických profesích, např. jako dřevorubec, skladník nebo řidič. Od roku 1988 se plně věnuje výtvarné práci se dřevem.

Byl spoluautorem scénáře a průvodce 26 díly velkého televizního dokumentu Kus dřeva ze stromu – Nadace Dřevo pro život (režie Bedřich Ludvík, ČT 2/ 2008, 2009). Sekvence do televizního dokumentu Kus dřeva ze stromu nazvaný Lípa natáčel režisér Bedřich Ludvík v roce 2007 během XXII. řezbářského sympozia v Doksech.

V roce 2000 s Václavem Větvíčkou a Hanou Hegerovou vyhlásili 20. říjen Dnem stromů (původně Den stromů a dřeva). Národní muzeum je podpořilo výstavou (M. Patříčný, J. Michálek). Dodnes se tento den slaví sázením „stromových mláďat“. V r. 2000 to byla hrušeň na Vyšehradě.

Patříčný má za sebou přes sto výstav v tuzemsku, např. 1993 – Rudolfinum, Praha, 1995 – Lichtenštejnský palác, HAMU, 1998 – Obecní dům a Národní muzeum v Praze, 2002 – Akademie věd. Pravidelně vystavuje na veletrhu Svět knihy. Pro For Arch připravil dvě rozsáhlé výstavy o dřevě.

V zahraničí vystavoval mimo jiné v r. 2003 v Haagu a Naardenu, 2006-2007 – Salon Nezávislých, Paříž, (Německo, Rakousko, Dánsko, Švédsko, Belgie, Itálie) a mimo Evropu v r. 2008 v Torontu – North York Centre Library, v r. 2013 účast NY-Queens c. USA.

Největší výstava – Patříčný a hosté – O dřevě – Národní zemědělské muzeum Praha

Od r. 1998 uspořádal řadu „Dřevěných večerů“ – diskusních i hraných s poezií a živou hudbou, v Národním muzeu v Praze, v Městské knihovně Praha a dalších městech ČR.

Martin Patříčný je rovněž autorem celé řady publikací, z nichž některé se dočkaly i trojího vydání: Pracujeme se dřevem (1998, 1999, 2010), Dřevo krásných stromů (1998, 2002, 2005), Nejen dřevo (1999), Monografie (2009), Kus dřeva ze stromu (s Bedřichem Ludvíkem, 2011), Jako v nebi (2012), Všecky krásy dřeva (2014), Patříčnická čítanka (2014).

„Poprvé mě mezi českolipské řezbáře pozval Jaroslav Rus a Karel Hajn, bylo to sympozium ve Sloupu, které pořádalo muzeum v České Lípě. Také jsem měl to potěšení do party přivést Ivana Šmída (již nejezdí), který pomáhal třikrát za sebou organizovat v Praze „Dřevěné vánoce na Fildovačce.“ Přivedl jsem Tomáše Bosamba Dostála, Honzu Švadlenku, Otto Meltera, byl jsem kmotrem při přijímání Jardy Kundráta.“

Více na www.patricny.com

František Petrány (1948)

Narodil jsem se v Chrudimi 27. 8. 1948. Absolvoval jsem základní školu v Liberci. Poté jsem studoval na střední průmyslové škole strojní, kterou jsem úspěšně zakončil maturitou.

V mládí jsem modeloval z hlíny. Po vojně jsem začal pracovat se dřevem. Krása dřeva mě motivuje k vyjádření svých pocitů a nálad, které se snažím ztvárnit ve svých dílech. V zahraničí jsem vystavoval v Rusku a v Německu. Vystavuji i po České republice, a to v Liberci, ve Frýdlantu v Čechách, v Turnově, v Praze a v Novém Městě pod Smrkem, kde nyní bydlím.

Řezbářství se věnuji zhruba 35 let jako amatér. Zajímají mě motivy z přírody a volné zpracování dřeva podle vlastní fantazie. Provádím různé opravy starožitného nábytku a vyřezávaných předmětů.

tů, např. šperky na krk. Zajímají mě i práce s náboženskou tematikou.

Na setkání řezbářů do Doks jezdím již 25 let.

Václav Plechatý (1948)

Václav Plechatý chtěl být původně uměleckým kovářem, ale takový obor tehdy neexistoval, a tak se vyučil konstrukčním zámečnickem. Získaných dovedností průběžně zkoušel umělecky využít, takže už na přelomu 60. a 70. let vznikají jeho první kovové plastiky, z nichž některé dodnes ožívají sídliště v Liberci – Ruprechticích. Od kovu ale začal Plechatý stále více odbíhat k dalším materiálům a brzy si ho zcela podmanilo dřevo. Po pokusech s tvorbou intarzií a šperků se naplno vrhl na dřevěné reliéfy a figury, přičemž se na počátku nechal hodně ovlivnit styly přírodních národů – hlavně afrických černochů a amerických Indiánů.

Dnes se Václav Plechatý řadí nejen k našim nejlepším řezbářům, ale své renomé si vydobyl i v oblasti grafiky. Velký ohlas pak mají jeho unikátní počiny, jimiž mezi českými výtvarníky nepřehlédnutelně vyčnívá. Prvním z nich je dnes už rozsáhlá řada společných děl s jinými umělci. Princip spočívá v tom, že dvě identické Plechatého řezby podle svého dotvoří jiný řezbář, grafik, malíř, ale například i básník a každému z partnerů zůstane jedno takto vzniklé unikátní dílo. Dnes je jich už tolik, že vydaly na loňskou premiérovou výstavu „Dvojice“, kde návštěvníci obdivovali desítky společných prací Václava Plechatého a předních českých tvůrců (VI. Komárka, L. Středy, J. Kundráta, J. Žáčka, M. Janáčka, J. Synka, O. Stárkové, V. Pokorného a mnoha dalších).

Druhým Plechatého unikátem je sochařská výzdoba třetího českého orloje v Kryštofově Údolí na Liberecku. Od září 2008, kdy byl slavnostně spuštěn, už samotní apoštolové i další pohyblivé i pevné dřevěné plastiky Václava Plechatého potěšili desetitisíce návštěvníků z ČR i ze zahraničí.

Další obdivovatele si pak Plechatého tvorba získala na téměř padesáti samostatných výstavách v celé České republice i na prezentačních expozicích ve více než 20 zemích světa.

Velký ohlas vzbudila i jeho knížka V pohodě, u níž čtenáři oceňují kromě mnoha ilustrací zejména humor a životní nadhled. Knihu vydal vlastním nákladem v roce 1997, rozšířené a upravené vydání vyšlo v roce 2008.

Pokud vám v těchto několika řádcích něco chybělo, jistě to najdete na webových stránkách www.plechaty.estranky.cz

Stanislav Pokorný (1947)

V současné době žije a pracuje v Berouně a ve Svaté. Původním povoláním je stavební technik, později se vyučil uměleckým řezbářem. Svému koníčku se věnuje od svých šestnácti let. Tvoří volnou i zakázkovou tvorbu, figurální práce, loutky, exteriérové a zahradní skulptury a ornamentální dřevorezby.

Je členem Sdružení řezbářů a dřevosochařů při VMG v České Lípě a Muzeu Českého ráje v Turnově, člen skupiny výtvarníků Art Kolegium Praha. Je pravidelným účastníkem mezinárodních festivalů tvorby ledových, sněhových a pískových skulptur v evropských městech, stejně tak se pravidelně účastní spolkových výstav a tvůrčích dřevosochařských setkání a dílen v tuzemsku i zahraničí.

„V roce 1988 jsem se při pobýtech v dílně brněnského nestora řezbářů pana Heřmana Kotrby

seznámil s panem Žitníkem z rožnovského skanzenu a ten mne pozval k účasti na Řezbářských dnech v Rožnově. Byl to úžasný zážitek strávit několik dnů s lidmi stejného ražení a umínil jsem si, že se pokusím sehnat podobnou partu, ale přece jen blíž k domovu. Náhoda mi přála a jednou jsem v televizi zachytil krátkou reportáž o skupině řezbářů v Doksech. Napsal jsem tedy na tehdejší OKS (Okresní kult. středisko) v České Lípě, dostal jsem kontakt na Petra Svobodu a pak už to běželo jak na drátkách. Absolvoval jsem výroční schůzku v Lípě na konci roku 1989 s nezapomenutelným noclehem v hotelu Nebe. Potom už jsem se zařadil do 5. ročníku v r. 1990 v atriu kláštera jako nováček spolu s dalším nováčkem Mirkem Noskem. Karel Hajn s Honzou Květoněm přišli o rok dříve. Tak jsem se tedy stal součástí téhle party, je to tedy už pětadvacet let. Jako přichozí cca čtyřicátník jsem pozoroval některé ty pětadesátileté „dědky“ možná trochu udiveně, teď už jsem tam, kde byli tehdy oni, a ani mi to nepřijde divné, strašně to letí. Petr Svoboda byl našim velkým příznivcem, pobyty byly cca týdně, jeden ročník, myslím, že osmý, byl s noclehy v kempu Dubice snad dokonce přes dva víkendy...“

Ze vzpomínek Stanislava Pokorného

Jaroslav Rus (1944 - 1992)

Jaroslav Rus se narodil 3. 6. 1944 v Praze jako nejstarší ze čtyř dětí. Rodina po válce přesídlila do Sosnové u Č. Lipy. Po základní škole se vyučil strojním zámečnickem. Kromě tří let, kdy pracoval ve sklárně ve Skalici v České Lípě, byl zaměstnán jako skladník, později údržbář v n. p. Potraviny Česká Lípa. Byl dvakrát ženatý, z obou manželství měl čtyři děti. Zemřel předčasně po dlouhé nemoci 2. 12. 1992.

Od dětství projevoval výtvarné nadání, které v něm podporovat strýc – výtvarník Bohuslav Mikeš. Jeho celoživotním koníčkem byla řezbařina. Nejdříve drobné šperky, svícný, plastiky, které nejčastěji vyráběl pro své přátele jako dárky nebo kolébky pro své děti či pro Národní výbor v Kamenickém Šenově na vitání občánků. Později se ve spolupráci s restaurátorem českolipského vlastivědného musea Petrem Charvátém podílel na opravách starožitného nábytku.

S Bohuslavem Mikešem společně pracoval na výzdobě restaurace Nebe. Vyráběl zde plastiky erbů českolipských měst. V 80. letech vznikl jejich společný nápad sezvat několik amatérských řezbářů v okrese a v Liberci, sehnat jim dřevo a uspořádat týdenní sympozium (I. sympozium dokonce natáčela i televize).

Za laskavé pomoci tehdejšího vedení musea se to podařilo a setkalo s velkým úspěchem. Z dobrého nápadu se stala tradice, která se zachovala dosud. Později sympozium přesídlilo do Doks a rozšířil se počet účastníků i na jiné kraje.

Sepsala Marcela Rusová

Miloslav Šimek (1953)

Narodil jsem se 15. 4. 1953 v Raspenavě. Zde jsem chodil na základní školu a navštěvoval kroužek modelářství. Vyučil jsem se v oboru elektro, pak následovala vojenská služba a později zaměstnání na montážích. Později rodina, stavba rodinného domu, studium a přechod na SOU v Liberci. To jsem již neměl na koníčky čas. Moji záci se ale pod mým vedením pravidelně účastnili soutěží zručnosti a tvorby v regionu. Posledních 20 let učím na ZŠ v Raspenavě. K tomuto kraji

pod Jizerskými horami mám silné pouto.

Jako domácí kutil jsem doma pořád něco tvořil. Velký zlom nastal asi před 14 lety, kdy jsem začal tvořit jen tak pro radost. První setkání s řezbářmi bylo na 1. ročníku symposia v Desné v roce 1992. Tam jsem navázal kontakty a kamarádství s partou řezbářů. Tím byl odstartován můj tvůrčí začátek. Při ZŠ Raspenava jsem založil řezbářský kroužek a 10 let jsme společně tvořili v Čechách, Německu a v Polsku na různých sympozii. Řezbářský kroužek ukončil svoji činnost v roce 2014. Rád jsem se zapojoval také do tvorby naučných stezek. Třetím rokem organizujeme pro děti v každém věku „Tvořivé dílny na raspenavské faře“ a pomáhám organizovat setkání řezbářů v Polsku, kam zveme i řezbáře a malířky z Čech. V poslední době se pokouším o tvorbu z keramické hlíny, keramika mě také zajímá. Samostatnou kapitolou jsou Doksy. Asi 12 let (od roku 2003) jezdím tvořit na zahradu špitálku v Doksech, kde se pracuje jen dláty a kde je mi mezi kamarády dobře. Děkuji všem, se kterými jsem se při tvorbě setkal, můj život to obohatilo a ostatní snad potěšilo.

Společné výstavy – galerie Hejnice, knihovna Turnov, Oldřichov v Hájích, Chrastava, Frýdlant v Čechách a Žitava. Deset let jsem pořádal mezinárodní výstavy a sympozia řezbářů a malířů v Raspenavě.

Účast na sympozii – Dolánky-Turnov, Jiřetín, Žacléř, Desná, Heřmanice, Šiklův mlýn, Budislav, různá místa v Polsku a Německu.

Sreten Vasiljevič (1952 - 2002)

Narodil se 4. 12. 1952 v městečku Sušica asi 100 km od srbského Bělehradu. Vystudoval střední průmyslovou školu stavební. Do Čech přišel v 70. letech minulého století, kdy nejprve pracoval v Mladé Boleslavi na stavbách pro společnost Škoda. V roce 1976, když se začala stavět nemocnice v České Lípě, se Sreten Vasiljevič na jejím vzniku spolupodílel. V roce 1984 se oženil, narodila se mu dcera Simona a syn Bogdan. Řezbařině věnoval většinu svého volného času. Mezi kamarády – řezbářmi měl přezdívku Chipik. Podlehl těžké nemoci 9. prosince 2002.

Regina Šišmišová (1952)

Narodila jsem se v roce 1952 v České Lípě, kde dodnes žiji a pracuji. Většinu času věnuji svojí rodině, jsem zaměstnaná v pneuservisu v rodinné firmě. Pokud mně čas dovolí (což většinou nedovolí), věnuji se svému koníčku – malbě. Jakékoli umění je pro mě kořením života.

Poprvé jsem se zúčastnila řezbářského setkání v Okresním vlastivědném muzeu v České Lípě v roce 1991. V té době byl ředitelem pan Svoboda. Ten se ujal spolku řezbářského a vzal jej pod svá křídla. Věnuji se malbě, ale chtěla jsem si také zkusit rýpnout do dřeva. Jaroslav Rus mi vytvořil malé dlátko z pilníku, dal mi kousek prkna a já si vydlabala strom a do kmínku vytesala hlavu. Toto byla má první a poslední díla ze dřeva.

Zajímavé setkání pro mě bylo s mým učitelem Františkem Hrochem. Náš vztah učitel a žákyně se změnil na kolegu a kamaráda řezbáře Františka. Pány Petra Charváta, Standu Pokorného, Karla Hajna, Františka Petranyho, Václava Plechatého, Miroslava Noska, Milu Švece, Jiřího Čučmana, Zdeňka Viléma, Honzu Květoně, Tibora Matúze znám od mladých let až po dnešní dobu a vypadají BAJEČNĚ. Někteří z těchto pánů se zúčastnili několika setkání malířů a řezbářů v Osečné, která

jsem v 90. letech pořádala společně s kamarádkou Věrou Machovou.

Nyní jsem obdivovatelka těch, kteří si rozumí se dřevem a umí z něj vytvořit nádherná díla. Každý rok jezdím do Doks, do Památníku Karla Hynka Máchy. Zde jsem poznala další řezbáře Jana Viktoru, Miloše Šimka, Bosamba, Jardu Kundráta, Martina Patříčného, Pavla Otřísala, Jaromíra Dědka a ostatní ať prominou, že si nevzpomenu na jejich jména.

Oslava 30 let spolku řezbářského zní neskutečně, a proto si vážím toho, že jsem skutečně pozvaná na setkání s báječnými lidmi. Těším se moc na kamarády řezbáře a na jejich nová díla. Děkuji všem těm, kteří se podílejí na tom, že se řezbáři scházejí. Dělají to dobře, proto se slaví třicítka.

Jan Švadlenka (1963)

Vyrůstal v zaprášených Vysočanech, kde se od malička proháněl za mičem mezi domy a získával tak své první zkušenosti ve své budoucí kariéře. V sedmi letech začal s fotbalem v Slavii, kde se již v 15 propracoval do A dorostu, reprezentace Prahy a ČSR. Hrál na postu stopera nebo předstopera. Útočníci soupeře to s ním neměli jednoduché, byl tvrdý a nesmlouvavý, a tato jeho vlastnost mu zůstala do konce kariéry. Po absolvování stavební průmyslové školy hostoval rok v třetiligové Tatře Smíchov, potom následovala vojna. Po vojně Slavie a v jednadvacetiletý vstup do I. ligy, kde odehrál 23 zápasů. Jeho nejsilnější zážitky byly tři odehrané derby se Spartou před vyprodanými stadiony a jeden střelený gól v Přerově po nahrávce Karla Jarolíma, nynějšího trenéra Slavie. Po náhlém přestupu do druholigového Xaverova, kde strávil 7 let, přišly první zdravotní problémy. Následovalo hostování v divizioně Meteoru a konec kariéry v přeboru v Čelákovcích. Žáda boleta a narušené nervy v levé noze nedovolily pokračovat. Musel si tedy položit otázku, co dál?

V té době se již asi dva roky zabýval ve volných chvílích tvorbou kožených koláží v kombinaci s různými materiály a dlouho na sebe nedala čekat ani první socha. Vznikaly sochy s motivy kapek plných obličejů tvarů a harmonie, přišla první hlava, první ženské akty, období surrealismu, doba objevování nových materiálů i postupů. Uskutečnily se první samostatné výstavy, přišla i pozvání na symposia. A tak se stal z fotbalisty znenadání sochař. Jan Švadlenka je převážně autodidaktem, na optimální postupy a metody přichází sám experimentováním, pozorováním. Jediné cenné odborné rady a vedení se mu dostalo od ak. malíře Bohdana Obrovského, syna slavného prvorepublikového sochaře Jakuba Obrovského.

Nedílnou součástí autorovy tvorby jsou i obrazy vytvořené metodou vrstvení a stírání barev se symbolickými motivy ve stylu informelu, také malé terakoty, z nichž chystá některé odlít do bronzu, či velkorozměrné dřevěné sochy vznikající hlavně na symposiích.

Jan Švadlenka je i autorem dvou básnických sbírek a textařem vlastních romanticky laděných písní a zároveň i jejich interpretem, vydal dvě CD. Je iniciátorem symposií a pracovních setkání sochařů. Je ženatý, otec tří dětí, studující VOŠ soc. pedagogickou a teologickou školu JABOK (rád by se věnoval arteterapii).

Své sochy vystavuje v několika pražských galeriích, jsou součástí výzdoby mnoha veřejných i soukromých prostor doma i v zahraničí. Švadlenkovy sochy vlastní např. režisér muzikálů na ledě

M. Šimek a režisér J. Jakubisko, který sochu „Zasněná“ umístil do svého filmu Post coitum. Stejně tak mistrovy metrové šachy využil ve filmu Bathory.

Miloslav Švec (1934)

M. Švec se vyučil soustružníkem kovů, řezbářství se začal věnovat v 60. letech minulého století. Dřevo má rád od malička, první dřevěné plastiky přivedl na svět coby dělník v bývalém novoborském ZPA, kde pracoval 40 let jako soustružník. Netají se láskou ke složitým spirálovitým tvarům. Jak sám říká, vše začalo malým dřevěným bizosem.

Symposií se zúčastňuje od jejich prvního ročníku. Slaví narozeniny ve stejný den jako legendární kačer Donald.

„... dostal jsem se mezi lidi, kterým byla řezbařina koníčkem a někdy i zaměstnáním. Vznikla skupina kolem Jaroslava Ruse v okresním muzeu v České Lípě. Tam jsme se scházeli pravidelně každý měsíc a plánovali jsme akce do budoucna. Tak pak vznikla pravidelná každoroční setkání řezbářů – tzv. „SYMPOZIA“. Účastníků každým rokem přibývalo, až vznikla skupina asi patnácti, některé roky bylo i mnohem více, ale těch, co tvořili základ, bylo alespoň patnáct. Samozřejmě že jsme se pak na každé to setkání moc těšili. Byli jsme zvědaví, co si kdo přinese za práci, co vlastně bude vytvářet, a také se pochlubí, co za ten rok vytvořil. Na těchto setkáních, které se konala několik let v České Lípě, se zároveň pořádaly výstavy řezeb a maleb, které byly nakonec hodnoceny a dokonce i ohodnoceny. Setkání řezbářů v České Lípě bylo pro nás velkým zážitkem a vždy jsme se na něj moc těšili. Pracovali jsme na zahradě muzea, kde nám Jarda Rusů zajistil stánek s občerstvením i s nějakým tím jídlem a nechybělo ani pivo ani alkohol na zahrátí v případě chladnějšího počasí. Na ukončení setkání pak byl zapálen táborák, pekla se kuřata a také nechyběla kytara a zpěv. Jedno setkání se konalo také ve Sloupu v Čechách, které pro nás bylo příjemnou změnou, neboť jsme mohli použít rekreační chaty na přespání, prostě bylo to báječné. Rádi na ty chvíle vzpomínáme.“

Ovšem převážná většina našich setkání v prvníh několika letech se uskutečňovala v prostorách muzea. Zde bylo možné pracovat jen do doby, než začala úprava venkovních prostor. Pak se začala upravovat zahrada a její okolí a to by pak naši činnost značně trpělo. V pozdějších letech bylo setkání řezbářů uskutečňováno v Památníku K. H. Máchy v Doksech a tam se scházíme každým rokem až dodnes.“

Ze vzpomínek Milý Švece

Jan Viktora

Se svými díly i prací se prezentuje zejména na řezbářských symposiích v Turnově, v Doksech, v Raspenavě a v Liberci. Začal pracovat pod vedením kamaráda řezbáře Standy Pokorného. Práce se dřevem patří mezi jeho velké koníčky. Jeho prvotinám je již víc než 30 let. Jeho tvorbu je možné vidět i v jiných českých krajích.

Viktorova činnost je i osvětová, např. v roce 2004 se svou tvorbou přispěl na rekonstrukci hřbovského kostela Narození Panny Marie, kde byla uspořádána výstava různých prací. Zatímco někdo si s pilou připravuje dříví na zimu, on vytváří ze špalků plastiky – sochy, z prken dlátem formuje reliéfy. Není pro něj problém vdechnout dřevu život, stejně jako vyrobit potřebnou věc pro domác-

nost, či vybavit domácnost poličkou, rámečkem, nebo doplnit tolik potřebnými hodinami.

Jeho sochy pomáhají relaxovat i pobavit. Jsou nedílnou součástí odpočinkových míst na zahrádkách i veřejných prostranstvích, v bytech i interiérech přístupných veřejnosti. Ztvárnil např. poutevníka Habalu, který žil v jeskyni u Hradiska v Budislavě na Svitavsku, podle Viktorovy plastiky tak můžete najít i vstup do Habalovy jeskyně. Zahradu dokáže ozdobit sochami s podobou vodníků, malých či větších zvířátek, případně jiných věcí, které přesně zapadají do představ zákazníků.

Určitě překvapí i literární tvorbou. V současné době připravuje knihu pohádek, kdy prvními kritici jsou jeho vnuci Honzik a Tomášek. Pro ně na památku se nechal ztvárnit i krátkým videofilmem.

<http://www.vikjan.cz/>

Zdeněk Vilém (1951)

Narodil se v roce 1951 v Liberci-Harcově na chalupě, kde dosud žije, tvoří a pracuje. Je ženatý, má dospělou dceru a dnes již i vnoučata. Původní profesí je kovomodelář. Léta pracoval se železem a snad právě proto hledal a našel cestu ke dřevu. Nejprve jako amatérský výtvarník a pak 18 let v libereckém Naivním divadle. Jako technolog loutek byl prací pro divadlo natolik pohlčen a vytižen, že nebyl prakticky schopen vlastní tvorby. Vlastní tvorbu začal realizovat až od roku 2003. Má plno nápadů a občas je i někde vystaví.

Josef Zedník (1959)

- ☛ 1974-78 SUPŠ sklářská Kamenický Šenov, obor broušeného skla
- ☛ 1978-83 PF v Ústí nad Labem, aprobace Rj –Vv
- ☛ 1983-2008 působí v mosteckém školství, (1990-2008 ředitel ZUŠ Most, Moskevská)
- ☛ 2009 – dosud jednou nohou na gymnáziu v Hořovicích, druhá noha volná...

Dřevo mám rád od dětství, stále jsem měl kudlu v kapse a těšilo mne vyřezávat všelijaké hlavičky bohů, talismany, figurky. Po ukončení studia jsem se věnoval především malbě a grafice, tu a tam jsem modeloval. Zlom nastal až po čtyřicítce, kdy jsem dostal pozvání na sochařské symposium do Německa a najednou ležel přede mnou celý strom, to byl tedy zážitek.... a „zbláznil jsem se“ do dřeva. Mám spoustu nápadů i plánů a řezbářská práce je cesta, jak je ověřit, vyzkoušet, upravit. Vedle práce se dřevem pracuji někdy i s kamenem a stále moc rád maluji. Protože den má jenom 24 hodin, odsumul jsem bohužel na vedlejší koleji grafiku.

Od roku 1981 představil svou práci na více než 50 samostatných a společných výstavách doma i v zahraničí. Pravidelně se účastní sochařských a malířských symposií v Mostě, v roce 2012 zavítal mezi řezbáře do Doks. Josef Zedník je zastoupen v soukromých sbírkách v Čechách, na Moravě i ve Slezsku, v Německu, Holandsku, Francii, Dánsku, Rakousku, Bulharsku, Jugoslávii, Polsku, na Slovensku, v Japonsku, Austrálii, USA, Švédsku a Kanadě.

EUROREGION
neisse-nisa-nysa

European Union
Evropská unie
Ziel3 | Cil3

XXVI. ročník
řezbářsko-dřevosochařského sympozia

7. - 10. září 2011

zahrada Památníku Karla Hynka Máchy v Doksech

rok 2011, autorka Jana Jakubská

řezbářsko - dřevosochařské
symposium

27. ročník

6. - 8. září 2012

zahrada
Památníku
K. H. Máchy
v Doksech

Symposium pořádá Vlastivědné muzeum v České Lípě ve spolupráci s městem Doksy v rámci udržitelnosti projektu Mezinárodní rok lesů 2011. Partnerem projektu je Sdružení Českolipsko.

www.muzeumcl.cz

rok 2012, plastika Tomáš Dostál Bosambo, autorka Jana Jakubská

VLASTIVĚDNÉ MUZEUM A GALERIE V ČESKÉ LÍPĚ
PPRÍSPĚVKOVÁ ORGANIZACE LIBERECKÉHO KRAJE
A MĚSTO DOKSY
pořádají

XXIX. TRADIČNÍ ŘEZBÁŘSKÉ
SYMPOZIUM V DOKSECH

Vážení mistři řezbářů, příznivci umění
a všichni, kteří máte rádi řemeslo a umění,
srdečně Vás zveme
3. 9. - 7. 9. 2014
do otevřené dřevo-sochařské dílny
na zahradu Památníku K. H. Máchy
(9 - 12 a 14 - 18 hod.)

Akce je podpořena dotací Města Doksy
www.muzeumcl.cz • www.doksy.com

Kečka od Jaroslava Kungráta

Text: Jana Fridrichová, Karel Hajn

Plakát na zadní straně obálky: Tomáš Dostál Bosambo

Grafická úprava: Renata Mauserová

V roce 2015 vydalo Vlastivědné muzeum a galerie v České Lípě za podpory grantu města Doksy

ŘEZBÁŘSKÉ SYMPOZIUM V DOKSECH XXX. ročník

28. – 31. května 2015 zámecký park

9. – 13. září 2015 zahrada Památníku K. H. Máchy

Financováno z grantového fondu Města Doksy

Akce se koná v rámci udržitelnosti projektu S Máchou za Máchou po Máchově kraji.

Pořadatel: VMG v České Lípě Partner projektu: Město Doksy, MěKS v Doksech a Svazek obcí Máchův kraj